

[Kjeld Gløsen.]

til den linje, som Aksel Larsen lagde, da SF blev stiftet, den linje, der gik ud på, at man skulle øve indflydelse, at man skulle tage ansvar, den linje, der betød, at man gik med til momsforhøjelse — det var upopulært — den linje, der betød, at man gik med til indefrysning af en dyrtidsportion, selv om det var upopulært, selv om det var indgreb i en overenskomst. Jeg skal love hr. Gert Petersen og SF for, at det, der her er blevet sagt, skal blive husket, det skal blive gentaget, og det skal stå med klarhed på den politiske skamstøtte, som dansk arbejderbevægelse har al mulig grund til at rejse.

Det er også en god ting af en anden grund, at det er blevet sagt. Det er en anskuelsesundervisning i, hvad det indebærer, når man stemmer på dem, der kalder sig venstrepartierne i dette ting. At stemme på SF betyder makkerskab imellem SF, fremskridtspartiet og andre imod en socialdemokratisk mindretalsregering. Det betyder også et angreb på dansk fagbevægelse. Hvis man lægger mærke til, hvad Thomas Nielsen har sagt omkring politiske midler i dette ting, så betyder angreb på socialdemokratiet, forsøg på at sparke os ud, også spark til dansk fagbevægelse. Og jeg kunne tage andre partier, der kalder sig venstrepartier, med. Det tillader tiden ikke, men jeg kan måske senere få lejlighed til at sige et par bemærkninger til hr. Knud Jespersen, som foregøgler en politik og skjuler, at kommunisternes største ønske i virkeligheden er ikke den arbejdsløshed, vi har for øjeblikket, men en arbejdsløshed, der siger sparto til den, vi kender i dag, al den stund det er hr. Knud Jespersens eneste mulighed for at realisere det, som er hans ideal af et samfund.

Jeg ønsker hr. Knud Jespersen til lykke med, at der var mere end 200 hernede i går. Der var ikke lejlighed til at hilse på dem alle sammen som sidste gang. Jeg vil bare tvivle på, at der i de arbejdsnedlæggelser, der fandt sted, var tale om, hvad jeg vil betegne som et fuldhjertet engagement. Jeg lagde mærke til, at en partifælle til hr. Knud Jespersen, nemlig Jan Andersen, dernede sagde til de fremmødte: „Gå hjem på arbejdspladserne, diskuter med dem, der ikke kom på Slotspladsen, men som lå på Bellevue eller tog på fisketur“. Jeg tror i og for sig, at det er noget meget sigende, og det

er udtryk for, efter min bedste overbevisning, den undervurdering af lønmodtagerens evne til at forstå en situation, som vi hører gang på gang fra DKP og også fra SF desværre. For man kender derude situationens alvor. Man ved, at noget må gøres. Man ved, at det er nødvendigt at yde ofre. Man ved, at socialdemokratiet ikke går med til løsninger, uden at der er en tilstrækkelig social balance, og man ved, at for os er beskæftigelsen et afgørende mål.

Det er ikke blot et lettelsens suk, fordi vi ikke fik valg, men jeg tror, at der ude i befolkningen er en lettelse over, at vi herinde nu fik handlet. Forliget, der er indgået, har vi erkendt klarer ikke alle problemer. Arbejdsløsheden er ikke væk i morgen, men vi er kommet stærkt på vej, og nu skal vi fortsætte.

Poul Hartling (V):

Venstre er principielt tilhænger af indkomstpolitik. Derfor deltog vi også i septemberforliget, og derfor fremlagde venstre allerede i april måned en plan om en omkostnings- eller indkomstpolitik, som netop havde sit udgangspunkt i septemberforligets klare aftale om, at nu skulle vi fastholde omkostningsdæmpningen, sådan at der i 1976, 1977 og 1978 skete en forbedring af dansk erhvervslivs konkurrenceevne. For os at se er en omkostningspolitisk alfa og omega, hvis vi skal klare vores økonomiske problemer.

Venstre havde ikke med sin plan lagt sig fast på én bestemt teknisk løsning. Vi havde foreslået en vej, som kunne hænge sammen, som kunne give en samlet løsning, men vi har igen og igen sagt, at vi var rede til at drøfte, om man kunne nå det ønskede resultat på en anden måde end den, venstre havde foreslået, for så var vi parat til det.

Når vi nu ikke kan sige ja til det forlig, som foreligger i aften til endelig afgørelse her i tinget, forliget mellem socialdemokratiet og de 3 eller 4 andre partier, er det, fordi det ikke opfylder det behov for en hurtig og mærkbar omkostningsdæmpning, som for os er det vigtige. Ikke fordi det er en særlig liberal politik, men fordi det simpelt hen er det, der er nødvendigt.

Det forslag til beslutning, som vi har liggende foran os, har ligesom to halvdele. Den ene halvdel taler om en målsætning